

“We realiseerden ons dat het accepteren van de kinderen die God ons wilde geven inhield dat we er geen kregen”

Laura is moeder van drie kinderen. Op social media deelt ze haar reis door het adoptieproces, het verwerken van onvruchtbaarheid en onderwerpen die te maken hebben met familie en opvoeding. In dit artikel vertelt ze over haar geloof en hoe het

delen van haar ervaringen op social media een bron van genezing voor haarzelf is geweest en een manier om anderen te helpen.

16-3-2025

Mijn man en ik hebben het belangrijkste “ja” van ons leven uitgewisseld op 15 mei, het feest van de heilige Isidore, in Madrid, waar we na ons huwelijk zouden gaan wonen. We zeiden “ja” tegen altijd van elkaar houden, “ja” tegen de kinderen die zouden komen, “ja” tegen God en “ja” tegen een heel leven samen.

Net als elk ander jong stel droomden we van onze toekomst samen. De gedachte aan een groot gezin wekte enthousiasme bij ons op; we verlangden ernaar om ouders te

worden en stelden ons vakanties voor met één of meerdere kleintjes. Maar na verloop van tijd kwam de zwangerschap waar we zo naar verlangden er nooit.

De kinderen accepteren die God wil... zelfs als dat betekent dat er geen zijn

Hoewel de jaren voorbijgingen, verloren we nooit de hoop om ouders te worden. We raadpleegden verschillende artsen die ons geruststelden dat we ons geen zorgen hoefden te maken, dat we elk moment ouders konden worden. Dus in plaats van ongerust te worden, intensiveerden we onze gebeden.

We bezochten verschillende heiligdommen: Lourdes, Fatima en Torreciudad. We reisden ook naar Rome, waar we natuurlijk baden bij de heilige Jozefmaria, de heilige Petrus, de heilige Johannes Paulus II

en op talloze heilige plaatsen in de stad.

In Spanje baden we in elke kapel, kerk en kathedraal en riepen we de Maagd Maria en alle heiligen aan. De jaren gingen voorbij totdat we uiteindelijk begrepen dat het accepteren van de kinderen die God voor ons wilde, inhield dat we er geen kregen.

Deze gebeden waren niet tevergeefs. Ze bereidden ons voor om het feit dat onze droom van biologisch ouderschap niet zou uitkomen met grote kalmte te accepteren. Ze hielpen ons ook om in te zien dat we op een andere manier gezegend zouden worden. De Heer liet ons zien dat ons ouderschap door adoptie zou komen... En niet één keer, maar drie of vier keer.

Op dit moment hebben we vier adoptieprocessen achter de rug, waardoor drie van onze kinderen

zich bij ons gezin hebben gevoegd. Momenteel wachten we op de komst van ons vierde kind, dat, zoals altijd, zal komen wanneer God het wil... als het zo bedoeld is. Eén ding is zeker: we hebben nergens controle over.

Na ongeveer twee of drie jaar wachten, waarbij het vierde adoptieproces volledig vastliep vanwege de pandemie, besloot ik ons verhaal te delen op sociale media en in een boek met de titel Mis hilos rojos (*Mijn rode draden*), verwijzend naar de legende van de rode draad.

[1]

Ik wilde praten over adoptie en familie en stelde mezelf beschikbaar voor iedereen die dat nodig had via mijn Instagram-account (@mishilosrojos). In het begin voelde ik me een beetje beschaamd om bepaalde onderwerpen te bespreken of openlijk mijn geloof te delen, totdat ik merkte dat wanneer ik het

over de Maagd Maria had, veel mensen me om gebeden vroegen en posts met haar afbeelding erg populair waren.

Een steeds omvangrijker wordend Instagram-account en gesprekken over geloof

Aangemoedigd begon ik alles zonder angst te delen. Mijn volgers leerden me beter kennen en voor ik het besepte, had ik diepe privégesprekken met velen van hen. Eén persoon vertelde me dat ze niet in God geloofde, maar dat mijn schrijfsels haar vrede, rust en vreugde brachten. Grappend antwoordde ik: “Je gelooft nu niet in Hem, maar als je blijft lezen, zul je dat wel doen!”

Omdat adoptieprocessen lang en ingewikkeld zijn en het moeilijk kan zijn om steun te vinden, raakte ik geleidelijk bevriend met de mensen die ik op Instagram ontmoette:

mensen die adoptie overwogen, mensen die verdriet hadden over onvruchtbaarheid en anderen die hun reis hadden voltooid. We bespraken veel dingen en ik zei altijd dat ik voor hen bad. Ik bleef maar denken aan verschillende gezinnen wiens adoptieproces vastzat in China, net als dat van ons.

Ik dacht in het bijzonder aan één gezin in een zeer moeilijke situatie. Toen alles tot stilstand kwam, stonden ze net op het punt om te gaan reizen om hun kind mee naar huis te nemen. De jaren gingen voorbij zonder enige vooruitgang en ze raakten steeds meer ontmoedigd. Ik bleef hen aanmoedigen om te bidden, totdat de moeder me op een dag vertelde dat ze wanhopig was en het gevoel had dat niemand luisterde. Dus zei ik: “We moeten iets buitengewoons doen. Laten we bidden tot Sint Jozef, de beroemdste adoptievader in de geschiedenis.”

Ik legde uit waarom ik zo'n grote devotie voor hem had en ze vond het een geweldig idee. We besloten samen een noveen te bidden en de heilige Jozef om zijn hulp te vragen. “Negen dagen lang moeten we een gebed opzeggen en een klein offer brengen om het betekenisvoller te maken. Wat willen jullie doen?” We kozen dingen die enige inspanning vergden, wat extra waarde aan onze noveen gaf. Toen de negen dagen voorbij waren, vierden we niet alleen dat we de noveen hadden volbracht, maar ook dat ze, dankzij de heilige Jozef, terug was gegaan naar de sacramenten.

Ze is nog niet in staat geweest om te reizen om haar kind op te halen, maar in de tussentijd hebben we veel belangrijke mijlpalen in haar familie gevierd. Laatst zei ik nog tegen haar: “De heilige Jozef heeft je je kind nog niet gebracht, maar kijk eens naar alle mooie dingen die hij voor je

neerzet!”. We weten nooit waar onze gebeden naartoe gaan, maar één ding is zeker: ze gaan nooit verloren.

Ik “ging samenwerken” met de heilige Jozef om meer mensen te kunnen blijven helpen. Mijn boek ligt altijd op mijn nachtkastje en in mijn woonkamer, onder een beeld van de heilige Jozef. Op die manier vertrouw ik iedereen die het leest aan hem toe. En de heilige Jozef, die altijd zo discreet is, is niet opgehouden wonderen te verrichten. In dezelfde zomer dat ik het gezin ontmoette dat in China op hun kind wacht, kwam ik via Instagram in contact met een ander gezin waarvan de baby via binnenlandse adoptie was aangekomen.

We begonnen te kletsen over van alles en nog wat, waarbij we vaak lachten omdat ik ook graag luchtige inhoud post waarin ik de draak steek met mezelf. Na verloop van tijd

werden onze gesprekken dieper en persoonlijker. We begonnen te chatten op Instagram, stapten over op WhatsApp en ontmoetten elkaar uiteindelijk persoonlijk.

Op een dag deelde ze me dat ze veel ups en downs in haar leven had meegemaakt en zich rusteloos voelde, onzeker over wat God van haar wilde. Ze vertelde me dat ze soms bad, af en toe naar de Mis en de biecht ging en verschillende evenementen bijwoonde die door verschillende religieuze groeperingen werden georganiseerd, maar dat geen daarvan haar echt vervulde. Ze zei ook dat ze nooit veel had gedacht van de boodschap van Opus Dei, omdat er in haar stad niet veel aandacht voor was. Maar toen voegde ze eraan toe: “De Heer blijft mensen van Opus Dei op mijn pad brengen.”

Omdat ze al bekend was met een aantal leden van het Werk en af en toe het heiligdom van Torreciudad bezocht, stelde ik voor dat ze haar zorgen aan de Maagd Maria toevertrouwde en met een priester sprak die haar twijfels kon helpen ophelderen. Kort daarna had ik de gelegenheid om te reizen naar Torreciudad en tijd doorbrengen met haar en haar familie. Daar baden we samen de rozenkrans en vertrouwden we onze families toe aan de Maagd Maria.

Via mijn Instagram-account en mijn boek spreek ik over adoptie en familie vanuit mijn eigen perspectief; een perspectief dat natuurlijk gevormd is door het geloof. Het verbaast me dat mensen van wie ik nooit had gedacht dat ze diepgaande discussies met me zouden aangaan, mijn woorden lezen. Tot mijn verrassing kwamen er op de dag van mijn signeersessie in Madrid veel

mensen die ik via sociale media had leren kennen, maar ook mensen die ik in mijn dagelijks leven tegenkom, zoals de slagers op mijn plaatselijke markt en ouders van de school van mijn kinderen.

Na verloop van tijd ben ik gaan inzien hoe belangrijk het is om actief te zijn op sociale media. Het is tenslotte een “zee zonder kusten” waarop talloze mensen op zoek zijn naar God. *Mis hilos rojos* is een middel geworden om veel mensen te bereiken, zodat ik kan spreken over familie, adoptie en wat er nog meer op mijn pad komt - en hen op de een of andere manier dichterbij Hem kan brengen.

[1] De **legende van de rode draad** is een oude oosterse legende die vertelt over een onzichtbare, rode draad die

verbonden is met de mensen die voorbestemd zijn om elkaar te ontmoeten en een belangrijke rol in elkaars leven te spelen. Volgens de legende zijn twee mensen die door het lot met elkaar verbonden zijn, altijd door deze rode draad met elkaar verbonden, ongeacht de tijd, plaats of omstandigheden. Het idee is dat deze draad nooit breekt, hoe ver ze ook uit elkaar zijn of hoe onwaarschijnlijk het ook lijkt dat ze elkaar zouden ontmoeten.

De rode draad wordt vaak gezien als een symbool voor de verbindingen die mensen in hun leven maken, of het nu gaat om vriendschappen, liefde of andere belangrijke relaties. De legende is een manier om het idee van voorbestemming en de kracht van menselijke verbinding te illustreren. Zelfs als het pad moeilijk is of als er obstakels zijn, blijft de rode draad altijd intact en leidt het uiteindelijk naar een ontmoeting of

gebeurtenis die van groot belang is
voor de betrokkenen.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl/article/we-
realiseerden-ons-dat-het-accepteren-
van-de-kinderen-die-god-ons-wilde-
geven-inhield-dat-we-er-geen-kregen/](https://dev.opusdei.org/nl/article/we-realiseerden-ons-dat-het-accepteren-van-de-kinderen-die-god-ons-wilde-geven-inhield-dat-we-er-geen-kregen/)
(5-8-2025)